ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 429 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρου Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν *Χαρ. Ἀννίνου*. — *Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη* : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις *Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου*. — *Fernan Caballero* : ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ, Ἱσπανικὸν διήγημα.— *Δ. Ἠλιακοπούλου* : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βιβλίων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεών των — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Α'

Τὸ ὁπλιταγωγὸν *Ἀνναμίτης* ἀποπλέει. Ἀπομακρύνεται βραδέως, μεγαλοπρεπῶς, διασχίζον τὴν κυανῆν θάλασσαν μὲ τὴν εὐθεῖάν του πρῴραν.

Ὁ ἥλιος τοῦ Μαρτίου, ἥλιος ἤδη ἐαρινὸς εἰς τὴν προνομιοῦχον ζώνην, σκορπίζει τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης. Ὁ διαυγὴς κυανοῦς οὐρανὸς ἁπλοῦται ἄνω, σχηματίζων θόλον ἐξαίσιον, ὅπως ἀνέρχωνται εὐκολώτερον μέχρις αὐτοῦ αἱ δεήσεις καὶ τὰ παράπονα. Διότι πάντες κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ προσεύχονται. Τὸ πλῆθος συνωθεῖται εἰς τὸν λιμένα.

Σιγὴ ἐπικρατεῖ. Ὁ θόρυβος τῶν στεναγμῶν ἐξαφανίζεται ἤδη ὁλονὲν ἐκ τῆς ἀποστάσεως. Ἡ ἀόριστος μάζα τῶν θεατῶν φαίνεται πυκνοτέρα. Μανδήλια καὶ πῖλοι σείονται. Ἀπὸ τοῦ καταστρώματος μερικοὶ ἐπιβάται ἀπαντῶσιν. Σφοδρὰ θλίψις περισφίγγει πάντων τὴν καρδίαν. Ἡ Γαλλία ἀνίκητος βλέπει ἀπερχόμενα τὰ τέκνα της, ἡ Γαλλία, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐξαφανισθῇ ἐν τῇ ὁμίχλῃ τοῦ λυκόφωτος καὶ κατὰ τὴν προσεχῆ αὐγὴν οὔτε κἂν θὰ φαίνεται εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Εἰς ἀξιωματικὸς ἵσταται ὄρθιος εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σκάφους μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἀκίνητος, ἐγγίζων σχεδὸν τὰ θωρακεῖα, προσηλωμένος εἰς ρεμβώδη θεωρίαν. Πᾶσα ἡ ζωή του ἀπομένει ἐκεῖ εἰς τὴν ξηράν, πᾶσα ἡ παρελθοῦσα ζωή του, ἐκείνην τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἴδῃ πλέον, ἡ ἔμπλεως μέθης καὶ τρυφῆς, ἀλλὰ καὶ ἀμετρήτων πόνων.

Τὸ ἀρχίζον δι' αὐτὸν εἶνε τὸ ἄγνωστον. Ἢ μᾶλλον ἀρχίζει δι' αὐτὸν ὁ θάνατος ἐν τῇ βραδείᾳ ἀγωνίᾳ τοῦ γενικοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ὁ Φριδερῖκος ἐπανῆλθεν ἐκ Βάννης καὶ ἐπεβιβάσθη μετὰ τοῦ Τορπιλλοβόλου του 29 ἐπὶ τοῦ *Ἀνναμίτου*, ὅστις θὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Ἀλόγκ, ἔνθα ναυλοχεῖ ἡ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Κουρμπὲ μοῖρα. Βλέπει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ συσσωρευμένον ἄπειρον πλῆθος, κατὰ ζώνας εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ πανοράματος, ἀκουσίως δὲ ἀναζητεῖ ἐντὸς αὐτοῦ μίαν μορφήν.

Εἶνε δυνατὸν ν' ἀπέλθῃ οὕτω πως, χωρὶς μίαν λέξιν, χωρὶς ἓν νεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ, χωρὶς τὴν ὑστάτην παρηγορίαν ἑνὸς βλέμματος τεθλιμμένου ἀντικρύζοντος τὸ ἰδικόν του, λαλοῦντος ἅπαξ ἔτι περὶ τῶν διαμειφθέντων καὶ προδοθέντων ὅρκων, καὶ ἀφίνοντος ἴσως ν' ἀναζήσῃ ἡ λάμψις παρατόλμου ἐλπίδος;

Αἴφνης ἀνασκιρτᾷ. Ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἐκεῖ πέραν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἤττον πολυαρίθμου ὁμίλου, παρὰ τὸν μυχὸν τοῦ λιμένος, λευκὸν ἀνθρώπινον σχῆμα, εὐκίνητον, ἀτμῶδες, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ, προχωροῦν οἱονεὶ διὰ σκιρτημάτων, ἀλλόφρον, γοητευμένον πρὸς τὴν προκυμαίαν, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκσπῶσι τὰ κύματα. Τότε δὲ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἕτερόν τι σχῆμα παρενέβη εἰς τὸ μέσον καὶ ἡ λευκὴ ὀπτασία ἐξηφανίσθη ὑπὸ τοῦ μέλανος φαντάσματος. Εἶτα, τὰ δάκρυα, ἅτινα ρέουσι ρανίδα πρὸς ρανίδα σιωπηλῶς διὰ τῶν παρειῶν του, ἐθόλωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νέου, ἐνῷ ταυτοχρόνως, ὡς ἐκ τῆς αὐξούσης ὁλονὲν ἀποστάσεως, συγχέονται διαρκῶς καὶ ἐξαλείφονται τ' ἀντικείμενα.

. . . . . .

Πλέει ἤδη τὸ μέγα πλοῖον, φερόμενον ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀσθμαίνοντος ἀτμοῦ. Ὁ ἔρως ἔληξεν ὁμοῦ μὲ τὸ ὄνειρον· ἄρχεται ἤδη ὁ βίος, οὗ αἱ ὧραι εἶνε ἄγνωστοι καὶ ἴσως μετρημέναι παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ βίβλῳ τῆς Εἱμαρμένης.

Ἡ ξηρὰ φεύγει· σταθμοὶ δὲν ὑπάρχουσι κατὰ τὸν πλοῦν. Ἀφοῦ ἀνεκίνησε τὰ κυανᾶ ὕδατα τῆς Μεσογείου, ἡ ἕλιξ ἀνακινεῖ νῦν τὰ κιτρινωπὰ ὕδατα τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ. Ἔπειτα τὸ πλοῖον εἰσέρχεται εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, μὲ τοὺς φλογερούς της καύσωνας, μὲ τὸν οὐρανόν της, ὅστις ὁμοιάζει πρὸς κάμινον. Εὑρίσκεται ἤδη πολὺ μακρὰν τῆς Γαλλίας. Ἐνῷ τὸ 29 ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, ἄψυχον σῶμα ἀποτεθειμένον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ *Ἀνναμίτου*, ὁ Πλεμὸν καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες προηγοῦνται ἐπιβάντες ταχύπλου ἀγγελιαφόρου, μεταφέροντος αὐτοὺς εἰς Κίναν. Πάντες εὑρί-

σκονται αὐτόθι, ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται, συνειθίσαντες ἤδη εἰς τὴν θάλασσαν, κυριευθέντες ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς νέας, ἀλλὰ μονοτόνου ζωῆς των. Ὁ Ζιλδὰ καὶ ὁ Κλέτος ἀχώριστοι συνομιλοῦσιν ὅπως ἄλλοτε εἰς Τουλόνα.

— Τὸ κακόμοιρο τὸ 29 μας! Θὰ μᾶς φθάσῃ τάχα χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε;

— Πρέπει νὰ μᾶς ἀποζητῇ.

— Κ' ἔχει δίκηο. Γιὰ συλλογίσου κομμάτι· εἶνε σὰν νὰ σοῦ ἔλειπε ὁ καπνὸς ποῦ μασσᾷς.

— Τί καπνός!... Καπνὸν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς πάντοτε· ἀλλὰ τὸ 29 δὲν ἔχει ταῖρι, καθὼς καὶ τὸ πλήρωμά του· αἴ, τί λέγεις, Ζιλδά;

— Γιὰ φαντάσου νὰ μᾶς λείψῃ. Εἰς τί θὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν ἐκεῖ κάτω;

— Μπᾶ διάβολε! Τὸ ἐσυλλογίσθης αὐτό; Πονηρὸς εἶσαι. Καὶ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί ἐσκέφθης;

— Ἐγὼ θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος ἂν μοῦ ἔδιδαν ἕνα δημόσιον καπνοπωλεῖον εἰς τὸ Σαγκάϊ, μὲ τὴν ἄδειαν νὰ ἐκλέγω ἐγὼ τὸν καπνόν.

— Πολὺ λαίμαργος εἶσαι καὶ δὲν ἐνθυμεῖσαι τοὺς φίλους. Καὶ ἐγὼ λοιπὸν τί θὰ ἔκαμνα; θὰ ἐστεκόμουν νὰ σὲ κυττάζω;

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; ἀλλὰ ἡσύχασε κ' ἔννοια σου· ἂν θὰ γείνῃ τίποτε διὰ τὸν ἕνα, θὰ γείνῃ καὶ διὰ τὸν ἄλλον. Αἴ, τί λέγεις; νὰ εἰποῦμεν ἕνα λόγον εἰς τὸν κυβερνήτην μας;

— Μπᾶ!... δὲν εἶνε ὁ καιρὸς κατάλληλος, εἶπεν ὁ Ζιλδά.

Καὶ οἱ δύο σύντροφοι ἐσιώπων εὐθὺς ὡς κατὰ σύμπτωσιν ἐπλησίαζε πρὸς αὐτοὺς ὁ Πλεμὸν πάντοτε βεβυθισμένος εἰς τὴν θλιβεράν του ρέμβην.

Οὐδ' ἔβλεπεν αὐτός, οὐδ' ἤκουεν. Ἡ ἀποῦσα ψυχή του εἶχεν ἀπομείνει ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀφίνουσα ἀντ'αὐτῆς ν' ἀγρυπνῇ τὸ ἀκούραστον ὁρμέμφυτον, ὅπερ οὐδέποτε ὑπνώττει ἐν τῇ ψυχῇ παντὸς ἀφωσιωμένου εἰς τὸ καθῆκον. Ὁ Πλεμὸν ἐβάδιζε μετὰ μόχθου, χωρὶς ν'ἀριθμῇ τὰς στιγμάς.

Αἱ διαρρεύσασαι ἡμέραι δὲν εἶχον θεραπεύσει τὸ τραῦμα, οὔτε μετριάσει τὴν ὀδύνην. Ἡ καρδία του ἤμασσεν ἐσωτερικῶς. Ἀλλὰ μόνη ἡ ἀφωνία του ἀπεκάλυπτε τὴν σφοδρὰν λύπην του. Ὁ ἀνὴρ ἀνέκτησε τὴν ἐπιβλητικήν του θέλησιν. Οὐδὲν σημεῖον ἔπρεπε νὰ μαρτυρῇ τὰς σκληρὰς βασάνους τῆς καρδίας του.

Παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ναυάρχου Κουρμπὲ τὴν 1ην Μαΐου, ἡ πρώτη δὲ αὐτὴ συνέντευξις ὑπῆρξε διὰ τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ ἀντικατοπτρισμὸς εὐχάριστος. Τὸ ἠθικὸν κράτος τοῦ μεγάλου ἀνδρός, τὸ γόητρον αὐτοῦ, ὅπερ ἐπηύξανεν ἔτι μᾶλλον ὁ γενικὸς πρὸς αὐτὸν σεβασμός, ἐπέδρασεν εὐεργετικῶς ἐπὶ τοῦ Φριδερίκου.

Ὁ Κουρμπὲ τὸν ὑπεδέχθη ὡς ὑπεδέχετο πάντας, μὲ τὴν πραεῖάν του εὐμένειαν, μὲ τὴν ἐξαίρετον, καίπερ ὁπωσοῦν ψυχράν, ἀβροφρονύνην του, τὴν ἐπιβάλλουσαν τὸ σέβας ἅμα καὶ τὴν συμπάθειαν. Ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νέον καὶ εἶπεν αὐτῷ, ἀντὶ παντὸς ἄλλου φιλοφρονήματος δεξιώσεως:

— Ἔρχεσθε πρὸς ἡμᾶς μὲ τὴν φήμην ὅτι ἔχετε μέλλον ὡς ναυτικός. Τὴν καλὴν ταύτην φήμην πρέπει νὰ τὴν διατηρήσητε.

— Ναύαρχε, ἀπήντησεν ὁ Πλεμόν, ὑπερήφανος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ μετριοφροσύνῃ του, τολμῶ νὰ ἐλπίσω ἐπὶ τῆς ἀγαθότητός σας ὅτι θὰ μοῦ χορηγήσετε πρὸς τοῦτο τὰ μέσα.

— Ὅπως κ' ἐγὼ ἐλπίζω ἐπὶ τῆς ὑμετέρας θελήσεως. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν θὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ὁ ἔνδοξος ναύαρχος ἐγίνωσκε καλῶς νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς ἄνδρας. Ἤρκεσεν αὐτῷ ἓν βλέμμα, ὅπως κρίνῃ τὸν Πλεμόν.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ στολάρχου, ἀμέσως ἐτοποθετήθη ὡς ἀξιωματικὸς τῶν τορπιλλῶν ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ *Βαϋάρδου*, μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ 29, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε δὲν ἤρχετο μόνον, διότι καὶ ἄλλο ἓν τορπιλλοβόλον, τοῦ αὐτοῦ συστήματος, μήκους δὲ εἰκοσιεπτὰ ποδῶν, εἶχεν ἀναχωρήσει ταυτοχρόνως μετ' αὐτοῦ. Ὁ Φριδερῖκος καὶ οἱ ὑπὸ αὐτὸν ἄνδρες μετετέθησαν κατόπιν ἐπὶ τοῦ *Δυγκαὶ-Τρουέν*, οὗ ἐπέβαινεν ὁ ἀντιναύαρχος Λεσπές. Ἐπέμφθησαν λοιπὸν μετὰ τῆς δευτέρας μοίρας τοῦ στόλου εἰς τὰ ὕδατα τῆς Κιτρίνης θαλάσσης, ἐπειδὴ ὁ στόλαρχος ἀνέμενεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ λάβῃ τὴν ἐξουσιοδότησιν, ὅπως ἐνεργήσῃ σθεναρῶς εἰς τὰ παράλια τῆς Κίνας.

Τὸ σχέδιον τοῦ μεγάλου ναυτικοῦ ἦτο ἁπλούστατον, ὅπως πᾶσαι αἱ μεγαλοφυεῖς ἰδέαι.

Ἐσκόπει νὰ εἰσέλθῃ ἐξαίφνης εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πε-τσι-λί, νὰ λεηλατήσῃ ὡς κεραυνὸς τὰ παράλια τῆς Κορέας καὶ τῆς ἀνατολικῆς Κίνας, νὰ καταλάβῃ τὸν λιμένα τοῦ Ἀρθούρου καὶ τὸ Πιὲν-Τσὶν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀποβατικοῦ σώματος ἐξ εἴκοσι ἢ εἰκοσιπέντε χιλιάδων ἀνδρῶν ν' ἀνανεώσῃ τὸ ἐκ Σὸν-Τάϋ ἀνδραγάθημα, ἀπειλῶν τολμηρῶς τὸ Πεκῖνον· τοιοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον σχέδιον τοῦ ναυάρχου Κουρμπέ. Ὀλίγαι βολαὶ τηλεβόλου, ἢ καὶ ἁπλῆ ἴσως μόνη ναυτικὴ ἐπίδειξις θὰ ἤρκει καὶ τὸ χυθὲν ἐν Τογκίνῳ αἷμα δὲν θὰ ἐγίνετο ἀφορμὴ νὰ χυθῶσι τόσα δάκρυα.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν στόλον καὶ εἰς τὸν στρατόν, παρ' οἷς συναυλία ὁμοθύμων συμπαθειῶν καὶ σεβασμοῦ ἐξύμνει τὰ προτερήματα τοῦ μεγάλου ναυάρχου. Διὸ μετὰ βαθέος αἰσθήματος χαρᾶς φιλοπάτριδος ὁ Φριδερῖκος ἐδέχθη τὴν διαταγήν, ὅπως μεταβῇ εἰς Πε-τσι-λί.

Νέα ἐνταῦθα ἐπῆλθε μετάθεσις. Μόλις εἶχε τοποθετηθῆ ἐπὶ τοῦ *Δυγκαὶ-Τρουὲν* ὁ νέος ἀξιωματικὸς καὶ παραχρῆμα διετάχθη, ἵνα μὴ μένῃ ἀργός, νὰ ἐπιβῇ ἐπὶ τῆς κονονιοφόρου *Δυγκός*, ἐχούσης εἰδικὴν ἐντολὴν νὰ ἐπιτηρῇ τὴν παραλίαν ἀπὸ τοῦ Φοῦ-Τσέου μέχρι τοῦ Νίγκ-Πό.

Ὁ νέος βίος, βίος πολεμικὸς αὐτὴν τὴν φοράν, ἤρχιζεν ὁριστικῶς.

Ἐπί τινας ἡμέρας ἡ ποικιλία τῶν σκηνῶν, τὸ νέον θέαμα τῶν πρὸ αὐτοῦ εἰκόνων, ἐπήνεγκον ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν ὀδύνην τοῦ Πλεμόν. Ἐμεθύσθη ἐκ τῶν ἀρωμάτων τῆς παραδόξου ἐκείνης καὶ θαυμαστῆς χώρας. Μετὰ τὴν πρώτην δοκιμασίαν τῶν νοσηρῶν καυσώνων, ἣν ὑπέστη ἄνευ πολλῆς ζημίας, ὁ ὑποπλοίαρχος, οὗ ἡ ἐργασία, ἕνεκα τῆς εἰδικότητός της, ἦτο λίαν περιωρισμένη, ἠδυνήθη ν'ἀφεθῇ εἰς τὴν ὀνειροπόλησιν, εἰς τὴν ἐπισκόπησιν τῶν ἀλληλοδιαδόχως ἔμπροσθέν του ἀποκαλυπτομένων νέων ὁριζόντων.

Χώρα παράδοξος ἀληθῶς ἡ Κίνα αὐτή, ἥτις ἐμπερικλείει, ὡς βεβαιοῦσι, μυστήρια εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ ἐκ πεντακοσίων ἑκατομμυρίων κατοικουμένου κράτους της καὶ ἥτις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς φαίνεται λέγουσα πρὸς πάντα νέηλυν: «Ἐρχόμενος ἐδῶ, λησμόνησε τὸ πραγματικὸν τῆς ὑπάρξεώς σου· μὴ ἐνθυμηθῇς πλέον τὸ συμπεφωνημένον καὶ μεθοδικὸν τῶν λεγομένων πεπολιτισμένων χωρῶν· ἄφησε πᾶσαν σύγκρισιν μεταξὺ τῶν ἐκ πορκελλάνης πόλεών μου καὶ τῶν ἐκ λίθων ἰδικῶν σας· μὴ μοῦ ζητῇς τὴν καμπύλην ἢ τὴν κανονικὴν γωνίαν. Οὔτε ὁ λαός μου, οὔτε αἱ πεδιάδες μου, οὔτε τὰ κτίριά μου, οὔτε ἡ χλωρίς μου, οὔτε ἡ βιομηχανία μου, οὔτε αἱ τέχναι, οὔτε τὰ ἤθη ὁμοιάζωσι μὲ ὅ,τι ἔχεις ἰδεῖ μέχρι τοῦδε».

Οὕτω πράγματι νομίζει τις ὅτι λαλεῖ πρὸς τὴν ψυχὴν διὰ τῆς φωνῆς τῶν αἰσθήσεων ἡ παράδοξος αὐτὴ χώρα, ἧς ἡ ἱστορία εἶνε τόσῳ παλαιά, ὥστε οὐδεὶς γινώσκει τὴν ἀρχήν της. Τὸ στερέωμα φαίνεται οἱονεὶ ἀποτελούμενον ἐξ ἀλλεπαλλήλων στρωμάτων, τὸ δὲ κυανοῦν αὐτοῦ χρῶμα μόνον οἱ Σῖναι χρωματισταὶ δύνανται ν' ἀποδώσωσιν· οἱ λόφοι εἶνε ἐρυθροὶ περὶ τὴν βάσιν καὶ ἰώδεις περὶ τὴν κορυφὴν καὶ ἔχουσι παράδοξα σχήματα· οἱ βράχοι, οἱ ὑπερκείμενοι τῆς θαλάσσης, ἔχουσι στάσιν τὴν ὁποίαν νομίζει τις ὅτι ἀπεμιμήθησαν τὰς ἀξέστους ζωγραφίας, ὡς νὰ ἤθελεν ἡ τέχνη νὰ ὑποβοηθήσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὴν φαντασίαν τῶν ἀσυναρτήτων αὐτῶν καλλιτεχνῶν· καὶ τὰ δένδρα αὐτά, μεμονωμένα ἢ κατὰ συστάδας, διαφέρουσι τῶν γνωστῶν κατὰ τὸ σχῆμα, βάφουσι δὲ τὰ φυλλώματά των μὲ τὴν ζωηροτάτην ἀπόχρωσιν τῆς ὤχρας ἢ μὲ τὴν τοῦ βαθυτάτου κυανοῦ. Αἱ πόλεις εἶνε περιεργότατοι, μὲ τὰς ἀτελευτήτους ὁδούς των, μὲ τὰ παράδοξα σύμβολα τῶν ἐργαστηρίων, μὲ τὰς ἐπιδεικτικὰς προσόψεις, μὲ τὰς πλουσίας κατοικίας, ὧν αἱ εἴσοδοι ἔχουσι τὸ ἔδαφος ἐπεστρωμένον διὰ ψηφοθετήματος, μὲ τοὺς ὑψηλοὺς πύργους των. Τέλος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς φαντασιώδους ταύτης σκηνογραφίας, κινεῖται ἀναμίξ, ἀνὰ μέσον τῶν ταπεινῶν ἁμαξίων, τῶν φορείων, τῶν ἀχθοφόρων, τῶν παντὸς εἴδους καὶ παντὸς ἀναστήματος κυνῶν, ἀκατανόητος μάζα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παίδων, φυρμὸς συγκεχυμένος ζώντων ἀτό-

μων, ἐξ οὗ ἀναδίδεται διαρκὴς μονότονος θόρυβος

Ταῦτα εἶδεν ὁ Πλεμὸν εἰς ὀλίγας ἡμέρας, εἰς ὀλίγας ὥρας. Τόσον δ' ἐγοητεύθη τὸ βλέμμα του, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμιζεν ὅτι κατείχετο ὑπὸ ὀνείρου μετέχοντος ἐκστάσεως ἅμα καὶ ἐφιάλτου. Ἀλλ' ἡ μόνωσις ἀνέκτησε τὰ δικαιώματά της, εὐθὺς δὲ ὡς ἡ νὺξ ἀποκατέστησε τὴν σιγὴν καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἀνέκτησε τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τῆς ἑαυτοῦ συνειδήσεως, εὑρέθη πάραυτα ἀπέναντι τῆς ἀναμνήσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας.

Ἡ δὲ ἀπελπισία αὕτη καθίστατο ἀλγεινοτέρα κατὰ πᾶσαν ὥραν. Καθόσον αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἡ αἱμάσσουσα πληγή του καθίστατο ὀδυνηροτέρα. Ἀκαταπαύστως ἰδίως ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του ἡ τελευταία αὐτοῦ συνέντευξις μετὰ τῆς κυρίας Διλλιέρ. Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἐφάνη λίαν σκληρὸς πρὸς τὴν Λευκὴν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον· καὶ ὅτι, ὅπως διασώσῃ τὴν ὑπερηφάνειάν του, ἀπεμάκρυνε διὰ παντὸς τὴν εὐτυχίαν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ του. Καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ὑψίστη τύχη ἐπέκειτο εἰς τὸν ἔρωτά του, ἔφθασεν ἡ διαταγὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐδέησε ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, ν' ἀφήσῃ εἰς τὸ μέλλον τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, ἐξ οὗ ἐξηρτᾶτο ἅπας αὐτοῦ ὁ βίος! Τί εἰρωνεία τῆς Εἱμαρμένης! Προαίσθημά τι λοιπὸν ἐνέπνεε τὴν μνηστήν του τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς μεταξύ των δυσαρεσκείας, ὅτε ἀπῄτησε παρὰ τοῦ Φριδερίκου νὰ παραιτηθῇ τοῦ σταδίου του. Ἡ μνηστή του! Δὲν ἦτο τοιαύτη πλέον τὴν ὥραν ἐκείνην. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Πλεμὸν ἐπαρηγορεῖτο μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἦτο μνηστὴ ἄλλου.

Ὅπως ἡ σταγὼν τοῦ ὕδατος σὺν τῷ χρόνῳ κοιλαίνει τὸν βράχον, οὕτω καὶ ἡ διαρκὴς αὕτη λύπη ὑπέσκαπτε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἠσθάνετο ἤδη ἑαυτὸν καμπτόμενον ὑπὸ τὸ βάρος τῆς μονώσεως. Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον ἦσαν κληραὶ αἱ πρῶται στιγμαί, ὅσῳ ἐστερεῖτο εἰδήσεων ἐκ Γαλλίας. Δὲν εἶχε παρέλθει ἀκόμη ὁ ἀπαιτούμενος ὑλικὸς καιρός, ὅπως φθάσῃ τὸ ταχυδρομεῖον. Ἄλλως τε καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι τοποθετήσεις του ἀπεμάκρυνον ἔτι μᾶλλον ἀπὸ τοῦ νέου τὴν πενιχρὰν εὐχαρίστησιν τῆς παραλαβῆς ἐπιστολῆς. Ἡ μήτηρ του βεβαίως τοῦ εἶχε γράψει. Ἀλλὰ πότε ἄρά γε ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολήν της;

Περὶ τὴν εἰκοστὴν Μαΐου ἐπληροφορήθη τὴν ἄφιξιν τοῦ Τορπιλλοβόλου 29. Ταυτοχρόνως ἔμαθον ὅτι τὰ σχέδια τοῦ ναυάρχου Κουρμπὲ ἀπεδοκιμάζοντο ἐν Γαλλίᾳ. Πᾶσα ἐνέργεια, ἂν ποτε ἤθελε λάβει χώραν τοιαύτην, θὰ περιορίζετο εἰς ἀδρανῆ ἐπίδειξιν παρὰ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Κίνας. Ὁ ναύαρχος Λεσπὲς δι' ἡμερησίας διαταγῆς του ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰ πληρώματα ὅτι ἔμελλε νὰ συνενωθῇ μὲ τὴν πρώτην μοῖραν τοῦ στόλου, μεταξὺ τῆς Φορμόζης καὶ τῆς στερεᾶς. Τὰ σημεῖα τῆς ναυτικῆς ἐπιδείξεως ἐπρόκειτο νῦν νὰ εἶνε τὸ Φοῦ - Τσέου καὶ τὸ Κέ - Λόγκ.

Ὁ *Λὺγξ* εἰσῆλθε τότε εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐνεργοῦ δράσεως. Ὑπῆρχον ὑπόνοιαί τινες, ὅτι αἱ μικραὶ ἀναβολαὶ τῶν διαπραγματεύσεων μεταξὺ τοῦ Λὶ - Χοὺγκ - Τσὰγκ καὶ τοῦ γάλλου ἐπιτετραμμένου προήρχοντο ἐκ δολίας προαιρέσεως διὰ νὰ κερδίσῃ ὁ ἐχθρὸς καιρόν. Μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου ἦτο προσωρμισμένον εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Μίν, μεταξὺ τῶν φρουρίων τῆς Παγόδας καὶ τοῦ κατασκευασθέντος ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Ζιφὰρ ναυστάθμου. Τὰ ἀγγελιαφόρα τοῦ γαλλικοῦ στόλου εἶχον παρατηρήσει τὴν διάβασιν δύο θωρηκτῶν καὶ δύο κανονιοφόρων. Τὰ πλοῖα ταῦτα παρήλασαν αὐθαδῶς, μὲ τὴν σημαίαν των ἀνυψωμένην, μετὰ παντοίων προκλητικῶν ἐπιδείξεων, ὑφ' ἃς οἱ Γάλλοι ναῦται καὶ ἀξιωματικοὶ φρυάττοντες ἐξ ὀργῆς διέβλεπον τὴν ὑποκίνησιν τῶν θανασίμων αὐτῶν ἐχθρῶν, τῶν Γερμανῶν ἢ τῶν Ἄγγλων. Πρὸς τούτοις ἀνησυχητικαί τινες συναθροίσεις παρετηροῦντο· ὕποπτοι δέ τινες *ἰόγκαι*, ἤτοι σινικὰ πλοῖα, ἐλοξοδρόμουν τῇδε κακεῖσε ἐμπαίζουσαι τ' ἀναπαυόμενα τοῦ γαλλικοῦ στόλου πληρώματα.

Τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Μαΐου αἱ μοῖραι τῶν ναυάρχων συνηνώθησαν. Ἐκ τινος πρώτης ἐπιδείξεως, γενομένης κατὰ τὴν Φορμόζαν, ἐξηκριβώθη ὅτι οὐδὲν εἶχον νὰ πράξωσι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Αἱ αὐτόθι σινικαὶ φρουραὶ ἔμενον ἀκίνητοι, δηλαδὴ ἀβλαβεῖς. Τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, ἤρξατο ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν πόρων τοῦ Μίν. Τὴν διαταγὴν μόνον ἀνέμενον ὅπως τοὺς διαβῶσιν. Ἐκεῖθεν ἤρχιζον αἱ σοβαραὶ δυσχέρειαι, διότι οἱ δύο πόροι τοῦ Κὶμ-Πάϊ καὶ τοῦ Μὶν - Κάν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦσαν ἐπικίνδυνοι, ὑπερησπίζοντο ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς κανονοστοιχιῶν Κρούπ, διοικουμένων, ὡς ἐλέγετο, ὑπὸ ἀξιωματικῶν Γερμανῶν.

Ἀλλ' ἐδέησε νὰ παρέλθῃ πολὺ ἕως ὅτου φθάσωσιν αἱ ἀναμενόμεναι διαταγαί. Μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης Ἰουνίου εἶχον ληφθῆ μέτρα αὐστηρότατα. Θωρηκτά, καταδρομικά, ἀγγελιαφόρα, κανονιοφόρα, τὰ πάντα διετέλουν ὑπὸ ἀτμόν, ἕτοιμα νὰ συνάψωσι μάχην. Ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν μεγάλων σινικῶν πλοίων ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ, καθότι ὁ Κουρμπὲ αὐτοβούλως ἐνεργῶν εἶχε δηλώσει ὅτι θ' ἀπήντα διὰ πυροβολισμῶν εἰς πᾶσαν ἀπόπειραν φυγῆς καὶ θὰ κατεβύθιζε πᾶν ὕποπτον πλοῖον.

Ἡ περίοδος αὕτη τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ τρεῖς μῆνας.

[Ἕπεται συνέχεια].

Χαρ. Ἀννινος

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ

Διήγημα κατὰ μετάφρασιν.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Μήλοτσκα, ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι τὴν μεθαύριον ἑσπέραν εἶνε εἰς τὸ «Καλλιτεχνικὸν» ἑσπερίς, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν δίχως ἄλλο, ἔλεγεν ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα.

— Δὲν ἠξεύρω, μητέρα . . . ἂν ἔχωμεν χρήματα.

— Αὐτὸ μοῦ ἀρέσκει «ἂν ἔχωμεν χρήματα!» ροφῶσα διὰ τῆς ρινός, ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ. Πρέπει νὰ ἔχωμεν! ... Εἰπὲ εἰς τὸν ἄνδρα σου νὰ σοῦ εὕρῃ, διατί εἶνε ἄνδρας, δόξα σοι ὁ Θεός! Εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύῃ! Καὶ διὰ ποῖον ἄλλον θὰ ἐργάζεται παρὰ διὰ τὴν γυναῖκά του... Ἂς περιορίσῃ τὰς ἐπισκέψεις του καὶ ἂς καθήσῃ νὰ ἐργασθῇ περισσότερον! Σύ, κυρά μου, πρέπει νὰ τὸν ἀναγκάζῃς εἰς αὐτό.

— Ἀρκετὰ πλέον τὸν ἔχω *ἐπιβαρύνει*, μητέρα.

— Ὀλίγον τὸν ἐπιβαρύνεις, φίλη μου, ὀλίγον! Πολλάκις μοῦ σπαράσσεται ἡ καρδία νὰ βλέπω τὰς στερήσεις σου. Καὶ σοῦ εἶνε ἕνας ὀκνηρός· ἔπρεπε νὰ κερδίζῃ πολὺ περισσότερα! Τάχα ἐξελέγχεις κάθε φορὰν πόσα χρήματα σοῦ φέρει;

— Καὶ βέβαια, πῶς, μητέρα! Κάθε φορὰν ἡ ἰδία τοῦ τὰ συνάζω, καὶ ἔπειτα τοῦ δίδω διὰ καπνὸν καὶ δι'ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ ἴδιος αὐτοθελήτως μοὶ τὰ δίδει ὅλα, εἰς αὐτὸ δὲν δύναμαι πρὸς τὸ παρὸν νὰ παραπονεθῶ· ἐργάζεται ἀδιακόπως οὕτως, ὥστε κἄποτε καὶ τὸν λυποῦμαι ὀλίγον, ποῦ κάθεται πάντοτε καὶ ἐργάζεται, καὶ ἐγὼ πάντοτε μόνη, ἄνευ αὐτοῦ ἐξέρχομαι...

— Πῶς μόνη! ἐψιθύρισεν ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα. Νομίζω, πῶς δὲν εἶσαι μόνη ἢ μὲ κανένα ἄλλον, ἀλλὰ μὲ τὴν μητέρα σου φαίνεσαι πάντοτε εἰς τὸν κόσμον. Κάθε ἕνας γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ καταλαμβάνει ὅτι τοῦτο εἶνε εὐπρεπές, διότι ἡ μητέρα ποτὲ δὲν θὰ διδάξῃ κανένα κακὸν εἰς τὴν θυγατέρα της! Ἀλλὰ τί χρειάζονται τὰ περιττὰ λόγια, καλλίτερα θὰ κάμῃς νὰ διατάξῃς τὸν φιρφιρίγκο σου νὰ σοῦ ἔχῃ χρήματα δ' αὔριον! Καὶ ἂν δὲν εὕρῃ—ἰδού, ἄκουσε τὴν πρακτικὴν συμβουλήν μου, καὶ σοῦ τὴν λέγω ἐξ ἰδίας πείρας—μὴ τὸν ἀφήσῃς νὰ σὲ πλησιάσῃ οὔτε κατὰ ἓν βῆμα, οὔτε ἕνα χάδι, οὔτε ἓν τρυφερὸ βλέμμα, οὔτε ἕνα λόγον· κούρασέ τον καὶ βασάνισέ τον καλὰ-καλά, εὐτυχῶς διὰ σέ, ποῦ εἶσαι ψυχρὰ καὶ ἀπαθής, τίποτε δὲν κοστίζει· μὴ φοβῆσαι, ἂν βάλῃς εἰς πρᾶξιν τὸ στρατήγημα

τοῦτο θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ εὕρῃ ἀμέσως! Αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας, πρῶτον πάντων, δὲν πρέπει νὰ τοὺς κακομαθαίνῃς!

Καὶ ἡ Μήλοτσκα οὐδέποτε ἐκαλομετεχειρίζετο τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' οὐχ ἧττον πάντοτε τὰ χρήματα ὑπῆρχον εἰς τὴν διάθεσίν της. Ὁ Κόροβοφ πολλῶν ἀναγκαίων πραγμάτων ἐστερεῖτο πολλάκις, ἐξήρχετο μὲ ἐμβαλωμένα ὑποδήματα καὶ φορέματα, ἔχων πάντοτε δύο ἐνδυμασίας ἀσπρορρούχων—διὰ τοῦτο ὅμως ἡ σύζυγός του ἦτο πάντοτε ἐνδεδυμένη ὡς πλαγγών. Ἡ ἰσχὺς τοῦ ἔρωτος καθίστα δι' αὐτὸν ἐλαφρὰν τὴν βαρυτέραν ἐργασίαν καὶ οὐδεμίαν θυσίαν ἐνόμιζε θυσίαν.

Ἀλλ' ὅταν ἤδη ἐξηντλήθησαν καθ' ὁλοκληρίαν τὰ χρήματά του καὶ δὲν ἔχει πόθεν νὰ λάβῃ προσωρινῶς, ἔστω καὶ ὀλίγα τινὰ ρούβλια, ἡ δὲ Μήλοτσκα μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἀκλονήτως ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν χορὸν τῶν μεταμφιεσμένων, ἢ εἰς τὴν συναναστροφήν, ἢ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐκ τῆς δυσχεροῦς ταύτης θέσεως σώτειρα ἀνεφαίνετο πάντοτε αὐτὴ ἡ ἀγαθὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ μήτηρ, ἥτις προθύμως ἔδιδεν εἰς τὴν Μήλοτσκαν ὀλίγα χρήματα, ἀπαραιτήτως προσθέτουσα:

— Ἰδού, ἀγαπητή μου, ὅταν σὺ δὲν ἔχῃς, ἐγὼ πάντοτε εἶμαι πρόθυμος νὰ διαμοιράσω μάλιστα ὅ,τι ἔχω μετὰ σοῦ· σὺ δέ, ὅταν γίνῃς πλουσία, εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ λησμονήσῃς τὴν μητέρα σου;! Τόσον φιλόστοργον μητέρα! Ἄ, τότε καὶ ἀντροπὴ θὰ εἶνε, καὶ κρῖμα ἀπὸ τὸν Θεόν!

Ἡ Μήλοτσκα ἐμόρφαζεν, ἀλλὰ συνεσταλμένη προφανῶς ἐξέφραζεν, ὅτι τοῦτο οὐδέποτε θὰ συμβῇ.

Εἰς τὸ λίαν πενιχρὸν οἴκημα τοῦ Κόροβοφ, παρουσιάσθη ποτὲ νέος ἐπισκέπτης, ὅστις ἦτο γνωστὸς ἤδη εἰς μόνην τὴν Λιουδμήλαν Σεργέεβναν. Κακὴ καὶ ταραχώδης τις προαίσθησις συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ, ὅταν ἡ Μήλοτσκα συνιστῶσα, ὠνόμασε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ ἐπισκέπτου.

Ἦτο ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ Βελτίστσεφ. Πολλάκις συνήντησεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς συντάξεως παρὰ τῷ Τσέμς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα λίαν σπουδαίου καὶ ἐπιδρῶντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὸ χρηματιστήριον ἀνδρός, ὑπὸ τὸ πρόσχημα «συνεργάτου», ὅστις δύναται ἐνίοτε νὰ μεταδίδῃ λίαν σοβαρὰς καὶ μᾶλλον προσφάτους εἰδήσεις ἐκ τοῦ διοικητικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ κόσμου. Ὁ Βελτίστσεφ ἦτο «γνωστὸς» καὶ προήγετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀνήκων εἰς τὸν κύκλον τῶν φιλελευθέρων ὑπαλλήλων», «καλοῦ τόνου» ἔχων σχέσεις μετὰ τῆς συντάξεως τῆς «μετρίως φιλελευθέρου ἐφημερίδος», περιπλέον δὲ «ἐξόχως διεχειρίζετο τὸν κάλαμον». Ὁ «κάλαμος» αὐτοῦ καὶ αἱ «σχέσεις μετὰ τοῦ φιλολογικοῦ ὀργάνου», ἔδιδον αὐτῷ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, βαρύτητα καὶ σημασίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τσέμς καὶ τῶν πλησιεστέρων συνεργατῶν αὐτοῦ. Διὰ ταῦτα, οἵ τε προϊστάμενοι αὐτοῦ καὶ ὁ Τσέμς, λίαν ἐξετίμων τὸν Βελτίστσεφ, πρῶτον διὰ τὰ χρήματά του, ὧν ἐπωφελοῦντο ἐν εἴδει δανείου οἱ πρῶτοι, ὁ δὲ δεύτερος, ὑπὸ τὸ πρόσχημα *συνδρομῆς* πρὸς ὑποστήριξιν οἰκονομικῆς τινος ἐπιχειρήσεως ἐνδιαφερούσης τὸν Πλάτωνα Βασίλειεβιτζ· δεύτερον, καὶ οἱ προϊστάμενοι καὶ ὁ Τσέμς, ἐξετίμων αὐτὸν διὰ τὴν «γνῶσιν τοῦ ζῆν», διὰ τὰ γεύματα καὶ τοὺς δείπνους του, ὧν ἐπωφελοῦντο συχνάκις καὶ *ἀνεξόδως*. Ὁ σύγχρονος οὗτος φιλελεύθερος ὑπάλληλος, μετὰ τοῦ «καλάμου του», μετὰ τῆς «γνώσεως τοῦ ζῆν», μὲ τοὺς κομψοὺς τρόπους του, προώδευε καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν τοῦ Τσέμς. Ἐνίοτε ἐτίμα τὴν ἐφημερίδα τοῦ Τσὲμς διὰ τῶν σημειώσεών του καὶ μάλιστα διὰ τῶν κυρίων ἄρθρων του, πραγματευόμενος περὶ ζητημάτων διοικητικῶν, νομικῶν, σοσιαλιστικῶν, ἀγροτικῶν καὶ οἰκονομικῶν· τινὰ τῶν ἄρθρων του μάλιστα «ὑπηγορεύθησαν ἄνωθεν» εἰς αὐτόν, καὶ ὁ Τσὲμς ὑπεραίρετο διὰ τὰ σπάνια, ἀλλὰ *ἀκριβῆ* καὶ πάντοτε ὡραῖα καὶ φιλελευθέρως συντεταγμένα ἄρθρα τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτζ.

Ὁ Κόροβοφ ἔβλεπεν ἐνίοτε τὸν «κοινωνικῶς ὑπέροχον» τοῦτον, τὸν πλούσιον, τὸν φιλελεύθερον ὑπάλληλον καὶ συνεργάτην, μετὰ *παρρησίας* εἰσερχόμενον ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Τσέμς, καὶ τὸν Τσὲμς ὑποδεχόμενον καὶ μεθ' ἡδυπαθείας θλίβοντα τὴν χεῖρά του· ἀλλ' ὁ Βελτίστσεφ, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ παρατηρήσῃ ἕνα μικρὸν καὶ πτωχὸν συνεργάτην, ὅστις εἰργάζετο ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς κοινῆς τῶν συνεργατῶν αἰθούσης, ὄπισθεν ἐφημερίδων τινῶν καὶ ἄρθρων. Ἰδοὺ δέ, τώρα αἴφνης αὐτὸς οὗτος ὁ Βελτίστσεφ ἐρχόμενος εἰς τὸ πτωχὸν τοῦ Κόροβοφ οἴκημα, καὶ ἡ Μήλοτσκα, συγκεχυμένως συνιστᾷ αὐτὸν ὡς νέον καὶ ἀγαθὸν φίλον της.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐκ τύχης συνήντησεν αὐτὴν εἰς ἑσπερίδα τινὰ ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Λέσχῃ ὅπου εἶχε μεταβῆ ἵνα συναντήσῃ, διὰ χρηματιστικὴν ὑπόθεσιν, ἄνθρωπόν τινα. Ἐξέπληξεν αὐτὸν ἡ ζωηρὰ καὶ εἰς ἄκρον ἰδιόρρυθμος ὡραιότης τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἠρώτησεν αὐθωρεὶ περὶ αὐτῆς—ποία τάχα νὰ ἦνε.—Ἔμαθεν ὅτι ἦτο κυρία τις Κόροβοφ, ἀνήκουσα εἰς τὴν τάξιν τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες συχνάκις ἐπισκέπτονται τὰς Λέσχας». Ἐν τούτοις, ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς μητρός της, πάντοτε ἐφέρετο εὐπρεπέστατα, καὶ μόνον εἰς τὸ βάδισμα καὶ τοὺς τρόπους της, διεφαίνετο τὸ ἰδίωμα ἐκεῖνο—τὸ οὐδέποτε σχεδὸν παρατηρούμενον εἰς γυναῖκας ὑψηλοτέρας σφαίρας — ὅπερ ὀρθότερον καὶ ἀσφαλέστερον δύναταί τις νὰ ὁρίσῃ, ἀποκαλῶν «κομψότητα καὶ χάριν ἠθοποιοῦ». Ἐκτὸς τῆς στολῆς αὐτῆς, ἥτις ἦτο λίαν ταπεινή, συγκριτικῶς πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ συχνάκις ἀκαλαισθησίαν τῶν λοιπῶν στολισμῶν τῆς Ἐμπορικῆς Λέσχης, ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα μ' ὅλα ταῦτα ὑπερεῖχε μεταξὺ ἑκατοντάδος γυναικῶν καὶ ἦτο λίαν ἐπαγωγός. Ὁ Βελτίστσεφ ἀρκούντως ἐξήτασε καὶ εὗρεν αὐτὴν «ἀξίαν τῆς προσοχῆς του». Νὰ εὕρῃ μέσον τώρα νὰ γνωρισθῇ μετ' αὐτῆς, δὲν ἦτο δι' αὐτὸν δύσκολον πρᾶγμα, ὅπερ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκτελέσῃ. Ἡ προσοχή, ἧς καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν ἔτυχε παρὰ τοῦ Βελτίστσεφ, ἦτο λίαν ἐξαιρετικὴ καὶ ἐπομένως παρετηρήθη. Ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτήν. Ἡ Λιουδμήλα, ἐνθυμηθεῖσα τὴν κατοικίαν της, τὴν κλίμακα καὶ τὸ πέμπτον πάτωμα, κατ' ἀρχὰς συνεστάλη καὶ μάλιστα κάπως προσεβλήθη, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἀντ' αὐτῆς πλήρη καὶ φιλόφρονα συγκατάθεσιν.

— Λιουδμήλα, θαρρῶ πῶς ὁ Θεὸς σοῦ στέλλει *τύχην*! ἐμπνευστικῶς καὶ μάλιστα μετά τινος θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρετήρησεν αὕτη εἰς τὴν θυγατέρα της ἐπανακάμψασα οἴκαδε ἐν ἀγοραίῳ ὀχήματι.

Ὁ Βελτίστσεφ μετὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν, ἤρξατο συχνότερον ἀναφαινόμενος εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας, ἐκλέγων κατὰ προτίμησιν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὁ Κόροβοφ ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς οἰκίας.

Οὐδόλως ἤρεσκον εἰς τὸν Βαλεριανὸν αἱ ἐπισκέψεις αὗται. Ἤρχισε «νὰ κάμνῃ τὸν βαρὺν» καὶ νὰ ἐγείρῃ σκηνὰς ζηλοτυπίας, προσηνέχθη δέ ποτε ἀγενῶς πρὸς τὸν ἐπισκέπτην. Εὑρὼν αὐτὸν παρὰ τῇ συζύγῳ του εἰσῆλθε φορῶν τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν πῖλόν του, δὲν ἀνταπέδωκε τὸν φιλόφρονα χαιρετισμὸν τοῦ Βελτίστσεφ, τείναντος αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἐστράφη καὶ ἐξῆλθε, κλείσας μετὰ κρότου τὴν θύραν κατόπιν του. Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα λίαν προσεβλήθη καὶ ἔκλαυσε μάλιστα. Ὁ Βελτίστσεφ ἤρξατο παρηγορῶν αὐτήν, ἐκείνη δὲ παρεπονεῖτο διὰ τὴν ζωήν της, διὰ τὸν σύζυγον, διὰ τὴν θέσιν, διὰ τὴν κατάστασίν της καὶ ἐν γένει διὰ πᾶν ὅ,τι συνήθως παραπονεῖται γυνὴ ζητοῦσα δι' αὐτὴν παρήγορον.

Ὁ Βελτίστσεφ βλέπων τὴν πτωχὴν διακόσμησιν τοῦ οἰκήματός της καὶ ἀκούων τὰ πικρὰ ταῦτα παράπονα, ἀπεπειράθη μετὰ μεγάλης προφυλάξεως καὶ ἐπρότεινεν αὐτῇ μετὰ λεπτότητος «ὡς δάνειον» χρηματικὴν βοήθειαν.

Ἡ Λιουδμήλα κατ' ἀρχὰς προσεβλήθη καὶ μάλιστα ἔδειξεν ὅτι ὡς νὰ ἐτρόμαζεν ἐκ τῆς προτάσεως ταύτης, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδόλως ἐταράχθη καὶ μετὰ φιλικῆς εἰλικρινείας ἠρώτησε, πόσα χρειάζεται;

Ἐκείνη ἐδυσκολεύθη νὰ ἀπαντήσῃ.

Τότε ὁ Βελτίστσεφ ἐξήγαγε καὶ ἀνέπτυξεν ἐνώπιόν της τὸ ὑπερπληρωμένον αὐτοῦ χαρτοφυλάκιον, προσκαλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ αἱμύλου καὶ ἐνθαρρυντικοῦ βλέμματός του, νὰ λάβῃ θάρρος, χωρὶς νὰ συστέλληται καὶ ἐντρέπεται. Ἐκείνη ἀπέσυρε δειλῶς ἓν γραμμάτιον τῶν ἑκατὸ ρουβλίων.

— Λάβετε περισσότερα — δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα! ἑκατὸν ρούβλια μήπως εἶνε χρήματα;—πάρετε τόσα, ὅσα σᾶς χρειά-

ζονται! Θωπευτικῶς καὶ πειστικῶς ἐπρότεινεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ἡ Λιουδμήλα συνέλαβε διὰ τῶν δακτύλων καὶ δεύτερον καὶ τρίτον γραμμάτιον καὶ ἔστη.

— Ἐμπρός, ἐμπρὸς λοιπόν! ἀκόμη! ἀκόμη! Θαρραλεώτερον, φίλη μου, θαρραλεώτερον, φίλη μου, θαρραλεώτερον! Μὴ φοβεῖσθε, δὲν δαγκάνουν, ἐπρόσθεσεν ἀστεϊζόμενος ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ.— Εἶμαι εὐτυχής, διότι δύναμαι νὰ σᾶς παρέξω τὴν ἐλαχίστην αὐτὴν ἐκδούλευσιν!

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ἔλαβε πέντε ἰριδόχροα γραμμάτια, θὰ ἐλάμβανε δὲ καὶ ἕκτον», ἀλλὰ συνεστάλη, φρονοῦσα, ὅτι διὰ πρώτην φορὰν θὰ ἦνε πλέον παραπολύ. Μετὰ θερμῆς εὐγνωμοσύνης ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Βελτίστσεφ, ἣν οὗτος ἐκάλυψε διὰ θερμοῦ ἀσπασμοῦ.

Ἀμέσως δέ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ, ἔδραμεν ἡ εὐτυχὴς Λιουδμήλα Σεργέεβνα πρὸς τὴν μητέρα της, καὶ μετ' αὐτῆς ἔτρεξεν εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Γοστινιιδβὸρ ἵνα ἀγοράσῃ δι' ἑαυτὴν πολλὰ πολύτιμα, κοσμήματα καὶ ἐνδύματα.

— Μήλοτσκα! ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὰς θερμὰς παρακλήσεις μου· σοῦ στέλλει τοιαύτην τύχην! μετ' αἰσθήματος κατανυκτικοῦ ἐξέφρασε πρὸς τὴν θυγατέρα της ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα — ἐπίτηδες θὰ ὑπάγω νὰ κάμω παράκλησιν εἰς τὴν Παναγίαν! ... Κάμε δὰ καὶ σὺ τώρα τὴν γενναιόδωρον καὶ ἀγόρασέ μου ὕφασμα δι' ἕνα σάκκον—ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρήματα, εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς καὶ κάτι τι διὰ τὴν μητέρα του!

Ἡ Μήλοτσκα προθύμως συνῄνεσεν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην.

— Ἰδοὺ εὐγενὴς ἄνθρωπος! ἐξηκολούθησε συγκινουμένη ἡ μήτηρ· — πρὶν ἀκόμη γίνῃ καμμία παρώρμησις ἐκ μέρους σου νὰ εἰποῦμεν ἔτσι, ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς, ἔξαφνα νὰ σοῦ προτείνῃ τόσα χρήματα! Καὶ σύ, παλαβή, ὀλίγα ἐπῆρες! Τί σὰ 'ντροπῆς; Πάρε πρᾶγμα, ἀφοῦ σοῦ προτείνουν!... Δὲ μοῦ λές, ἀλήθεια, πῶς, σοῦ ἄρεσε;

— Διόλου, μορφάζουσα ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα.

— Ὄχι δά, δὲν εἶν' ἔτσι! τόσον καλοκαμωμένος καὶ εὔμορφος ἄνδρας, κ' ἔξαφνα «διόλου!» τοῦτο εἶν' ἀδύνατον!

— Μοῦ ἀρέσει μόνον, διότι πάντοτε εἶνε καθαρῶς καὶ μὲ τοσαύτην καλαισθησίαν ἐνδεδυμένος! μετὰ πλήρους εἰλικρινίας ἐδήλωσεν ἡ Μήλοτσκα.

— Αἴ, βέβαια μὲ γοῦστον! Πλούσιος ἄνθρωπος!.. Ἀλλὰ σ' ἐρωτῶ ὡς ἄνδρας... ὡς ἄνδρας! ἀναστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συσπῶσα τὴν ῥῖνα, εἶπε ρεμβωδῶς ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα· τέτοιος ὡραῖος ἄνθρωπος, παρρησιαστικός, μὲ τέτοια 'μάτια σὰν βελοῦδο; ... Νὰ σοῦ εἰπῶ!... Ἂν μου ἐτύχαινε ἐμένα ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος στὴ ζωή μου, μ' ὅλα μου τὰ γεράματα, θὰ εἰμποροῦσα μὲ πάθος, μὲ πάθος νὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ νὰ γίνω τῆς ἀπωλείας! συνεπλήρωσεν αὕτη δι' ἀναιδῶς αἰσθηματικοῦ στεναγμοῦ.

— Σᾶς βεβαιῶ, δὲν ἐννοῶ, τί λέγετε, εἶπεν ἡ Μήλοτσκα ἀνασπῶσα τοὺς ὤμους· καὶ ἐν γένει δὲν ἐννοῶ τί σημαίνει «σφοδρὰ κλίσις», σφοδρὸς ἔρως». Ὅταν ἀκούω περὶ τούτων ἢ ἀναγινώσκω αὐτὰ εἰς τὰ μυθιστορήματα, μοὶ φαίνεται ὅτι ὅλα εἶνε φλυαρίαι καὶ μέγιστα ψεύδη.

— Ἄ, ὄχι, φίλη μου, μὴ τὸ λέγῃς!... Γνωρίζω ἐξ ἰδίων! τοῦτο εἶνε φυσικώτατον! εἶπε μετὰ ζέσεως ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα.

— Καλὰ λοιπόν, σεῖς τὸ γνωρίζετε, ἐγὼ ὅμως, ἂν καὶ κόρη σας, δὲν τὸ ἀναγνωρίζω ποσῶς δὲν ἐννοῶ αὐτὰς τὰς ἐπιθυμίας σας... Ἐγώ, πᾶν τοιοῦτον πάθος, εἴς τε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, τὸ ἀπεχθάνομαι! Τὸ ἀπεχθάνομαι καὶ τὸ ἀποστρέφομαι μὲ ὅλην τὴν ψυχήν μου.

— Καὶ σὺ μοῦ εἶσαι πάγος λοιπόν! ἕνα κομμάτι πάγος! εἶπε, τρυφερῶς θωπεύουσα αὐτὴν εἰς τὴν παρειὰν ἡ μήτηρ. Καλὸν εἶνε ποῦ εἶσαι τέτοια, ψυχρά, ἀλλά . . . τυχαίνει, ἄγγελέ μου...

— Τοῦτο εἶνε ὅλως διόλου ἄλλο πράγμα. Ἐννοῶ, ὅτι αὐτοὺς εἰμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ δελεάζῃ, ἀλλὰ νὰ δελεασθῶ ἡ ἰδία τοῦτο εἶνε ὅλως ἐναντίον τῆς φύσεώς μου! εἰλικρινῶς ὡμολόγησεν ἡ Μήλοτσκα.

Ἡ μήτηρ ἐσκέφθη τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς της, ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ θυγάτηρ της ἔχει δίκαιον, ὅτι πράγματι, μόνον διὰ τοιαύτης ἀναισθήτου καὶ ἀπαθοῦς φύσεως, οὐδέποτε αἰσθανομένης οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀνάγκην τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν κλίσεων αὐτοῦ, εἶνε δυνατὴ πᾶσα πρόοδος καὶ στάδιον ἐπὶ τοῦ ὁλισθηροῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἡτοιμάζετο ἤδη νὰ κατέλθῃ ἡ φιλτάτη αὐτῆς θυγάτηρ.

Ἀκολούθως τὰ πράγματα ἔβαινον κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν πορείαν, ὡς τὰ μικρὰ ἕλκηθρα, ἅτινα ἀφίνουσι νὰ ὀλισθήσωσιν ἐκ παγωμένου ὄρους. Ὁ Βελτίστσεφ ἐβαρύνθη νὰ κανονίζῃ τὰς ἐπισκέψεις του μὲ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας τοῦ Κόροβοφ, νὰ πείσῃ δὲ τὴν Μήλοτσκαν, ὅπως ἀφίσῃ ὁλοτελῶς τὸν σύζυγόν της, οὐδεμίαν εὗρισκε δυσκολίαν, καὶ ἰδού, ὡραίαν τινὰ πρωΐαν, γράψασα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅτι παρέχουσα αὐτῷ πλήρη ἐλευθερίαν μετοικεῖ εἰς νέον οἴκημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ ζήσῃ μόνη, ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα, μὲ ὅλα αὐτῆς τὰ ράκη καὶ τοὺς στολισμούς, μετῴκησεν εἰς μικρόν, ἀλλὰ πολυτελῶς διεσκευασμένον διαμέρισμα εἰς εἰς τὴν ὁδὸν Δμήτροφσκη.

— Ἄ, τί ὡραῖα! Τί μεγαλοπρεπῆ ποῦ εἶνε ὅλα ἐδῶ! Ἀριστούργημα!... Καὶ μὲ τί γοῦστο! Ἐξαίσια! ἔλεγεν ἐκπλησσομένη ἡ μήτηρ, θεωροῦσα τὰ παραπετάσματα, τὰ ἔπιπλα, τὰς εἰκόνας, τοὺς τάπητας καὶ τὰ ὀρειχάλκινα κοσμήματα· φαίνεται τοὐλάχιστον ὅτι εἶνε καθὼς πρέπει ἄνθρωπος καὶ ὄχι ἕνα τεχνολογικοῦδι ἐκεῖ δυστυχισμένο! Αὐτὸ εἶνε πραγματικὸ σπίτι ποῦ ἀξίζει τῆς Μήλοτσκάς μου! Τώρα καὶ ἂν θέλῃς νὰ δεχθῇς κανένα, δὲν θὰ 'ντρέπεσαι νὰ τὸν βλέπῃς στὰ 'μάτια, ὅπως εἰς ἐκείνη τὴ φωλιά!... Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγεις, παρακαλῶ, διέκοψεν αὐτὴ ἑαυτήν, λαμβάνουσα σπουδαιότερον ὕφος· τί θὰ κάμῃς τώρα μὲ τὸν ἄνδρα σου;

— Ἐτελείωσα μαζύ του, ἐδήλωσεν ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα...

— Δηλαδή, πῶς ἐτελείωσες; Τὸν ἀφῆκες εἰς τοὺς πέντε δρόμους;

— Ἂς 'πάγῃ ὅπου θέλῃ!

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖς, φίλη μου, κ' ἐγώ, ἀπὸ μητρικὴν εἰλικρίνειαν σοῦ λέγω, ὅτι τοῦτο εἶνε μωρία! Πῶς;! ἔτσι δὰ μονάχα τὸν ἀφίνουν ἐλεύθερον; διασκέδαζε 'σὰν νὰ εἰποῦμεν ὅπου θέλεις! Μὰ εἶνε ἄνδρας σου, κυρά μου, δὲν εἶν' ἐρωμένος σου, μὲ καταλαμβάνεις; ἄνδρας σου, νόμιμος σύζυγός σου!

— Αἴ, καὶ τί μὲ τοῦτο; εἶπεν ἡ Μήλοτσκα, ἀτενίσασα αὐτὴν μετ' ἀπορίας.

— Ἄχ, κόρη μου, μὲ καταπλήττεις ἐνίοτε μὲ τὴν ἀπερισκεψίαν σου καὶ τὸν ἄνευ πρακτικότητος νοῦν σου! εἶπε κροτοῦσα τὰς χεῖρας ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα· πρέπει νὰ ἐννοήσῃς ἐπὶ τέλους ὅτι πᾶς νόμιμος σύζυγος, ὑποχρεοῦται, κατὰ τὸν νόμον, νὰ δίδῃ ἐπιχορήγησιν πρὸς συντήρησιν τῆς συζύγου! μηνιαίαν ἐπιχορήγησιν! ἔτσι διατάσσει ὁ νόμος!

Ἡ Μήλοτσκα μετὰ περιφρονητικοῦ μορφασμοῦ ἐκίνησε τὴν χεῖρα.

— Μεγάλην ἐπιχορήγησιν δύναται νὰ δώσῃ! εἶπεν αὕτη· μηδαμινὰ πράγματα! καὶ τί νὰ τὰ κάμω αὐτὰ τώρα;

— Πῶς, τί θὰ τὰ κάμῃς; τί θὰ τὰ κάμῃς, λέγει . . . ὅσα καὶ ἂν εἶνε, παιδί μου, ἀξίζουν! ἔστω καὶ δι' ἓν κουβάρι κλωστή, ἔστω καὶ διὰ τὸ πετρέλαιον τοῦ μαγειρείου! Εἶσαι γυναῖκα καὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ κερδίσῃς οὔτε σοῦ δίδει κανείς, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς λοιπὸν εἶσαι ἀναγκασμένη νὰ περιμένῃς ἀπὸ τὰ ξένα χέρια! Καὶ ἔξαφνα ἀρνεῖσαι νὰ δεχθῇς ἀπὸ τὸν νόμιμον σύζυγόν σου! Τοῦτο πάλιν εἶνε ὅλως διόλου ἀνοησία!

— Αἴ, ἂς πάῃ στὸ καλό! Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν χρημάτων του!

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκην; ἀνοησία, ἀνοησία καὶ ἀνοησία! ἐπρόφερε, ροφῶσα διὰ τῆς ρινὸς ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα. Ἂν θέλῃς νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν ἀγαθὴν μητρικὴν συμβουλήν μου, θὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα πρᾶγμα: θησαύριζε διὰ τὸ γῆρας! θησαύριζε! Καὶ διὰ νὰ θησαυρίσῃς κάτι τι, πέρνε!... πέρνε, χωρὶς νὰ 'ντρέπεσαι! . . . Τράβα καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα, τράβα καὶ ἀπὸ τὸν ἐρωμένον σου! Διόλου μὴ τοὺς λυπῆσαι καὶ μὴ τοὺς κυττάζεις 'ς τὰ 'δόντια. Καὶ ἀπὸ τοὺς δύο τράβα! Καὶ οἱ δύο εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ σοῦ δίνουν.

Η'

Εἰς πιστὰς χεῖρας.

Πρὸς τὴν τρυφερὰν ταύτην μητέρα διηυθύνετο ἤδη τὴν δευτέραν τῆς νυκτὸς ὥραν, ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς τὸ πολύτιμον φορτίον της.

Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα ἐκοιμᾶτο ἤδη. Σφόδρα ἐξεπλάγη καὶ ἐφοβήθη μάλιστα, ἰδοῦσα τὴν θυγατέρα της εἰσελθοῦσαν

παρ' αὐτῇ, εἰς τοσούτῳ ἀσυνήθη ὥραν.

— Μήλοτσκα! τόσον ἀργά ... Καὶ σὺ δὲν ἔχεις ὄψιν! Μήπως, ὁ Θεὸς φυλάξοι, ἔπαθες κανένα δυστύχημα; ἐτραύλιζεν αὕτη μετρῶσα ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν τὴν Λιουδμήλαν διὰ ταραχώδους βλέμματος.

— Τοὐναντίον, εὐτυχίαν, ἡσύχως ἀπεκρίθη ἐκείνη μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος.

— Εὐτυχίαν... εἶπες, εὐτυχίαν ... Τίποτε δὲν ἐννοῶ . . . ποῦ εἶνε; διατί; . . ποία εὐτυχία; ἔλεγεν ἡ μήτηρ ἀνοιγοκλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σσς ... πρῶτον καὶ κύριον σιωπή: μὴ ἐκπλήττεσθε, μὴ ἀναφωνῆτε, ἀλλ' ἀκούσατέ μου.

Ἡ Λιουδμήλα περιέφερε τὸ βλέμμα καὶ ἠρέμα, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς, ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

— Μητέρα, εἰμπορῶ νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν;

Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα, βλέπουσα τὴν τοιαύτην αἰνιγματώδη διαγωγὴν τῆς θυγατρός της, δὲν ἠδύνατο ἤδη ἐντελῶς νὰ ἐννοήσῃ τὰς ἐνεργείας καὶ τοὺς σκοπούς της.

— Σᾶς ἐρωτῶ, εἰμπορῶ νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν, εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ, μητέρα;

— Δηλαδή, τί ἐννοεῖς νὰ βασισθῇς;.. Βέβαια... Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ποῦ θὰ ἔ-ἔχεις... ἐκτὸς διὰ κανὲν χρέος...ἤ, ἂν σοῦ χρειάζονται χρήματα... καὶ τώρα ἴσα-ἴσα ποῦ δὲν εἶμαι διόλου εἰς κατάστασιν...κ' ἐγὼ στεροῦμαι... ἂν ὅμως εἶνε τίποτε ἄλλο... τότε βέβαια ... γνωρίζεις τὰ μητρικά μου αἰσθήματα... ἐγὼ πάντοτε σοῦ ἤμην φίλη—μήτηρ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδης

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἱσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Ϛ'

«Μετά τινα χρόνον—ἐξηκολούθησεν ὁ θεῖός μου τὸ ἑσπέρας—ἡμέραν τινά, ἐνῷ ἐπορευόμην εἰς τὸ δικαστήριον, ἤκουσα αἴφνης ὄπισθέν μου μέγαν θόρυβον καὶ ἐταράχθην τόσῳ, ὥστε ἐστάθην, μὴ γνωρίζων ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσω ἢ νὰ ὀπισθοχωρήσω.

»Εἶδον τότε γυναῖκα τινά, τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν πολλοί, μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν κρατήσωσι· ἡ γυνὴ ἦτο ὠχρά, ἡ λευκή της κόμη ἔπιπτεν ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων της· οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν πεπλανημένοι· ἄλλοτε ὕψου τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν,ὡς νὰ ἐζήτει ἀπ' αὐτοῦ βοήθειαν, ἄλλοτε τὰς ἄφινε νὰ πίπτωσι πρὸς τὴν γῆν, ὡς νὰ τὴν παρεκάλει ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ τὴν θάψῃ. Ἡ φοβερὰ αὕτη εἰκὼν τῆς δυστυχίας, διῆλθε πρὸ ἐμοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ φωνὴ τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς ἐξήρχετο πλέον ὡς ρόγχος ἐκ τοῦ λάρυγγός της.Πλῆθος πολὺ τὴν ἠκολούθει συμπαθῶς μὴ τολμῶν νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀπαρηγόρητον ἐκείνην ἀτυχίαν.

»Τί ἔχει αὕτη ἡ γυναῖκα; ἠρώτησεν ὑπηρέτριά της προκύψασα εἰς ἓν παράθυρον.

»Γυνή τις ἐκ τῶν ἀκολουθουσῶν ἀπεκρίθη:

»— Κατεδίκασαν τὸν υἱόν της εἰς θάνατον.

»Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου καταπλαγεὶς ἐκ τοῦ φρικώδους ἐκείνου θεάματος. Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μου ὅτε εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν μου, τὸν Ἀλκάδην τοῦ Δὸς-Ἑρμάνας καὶ ἀκολουθούμενον ὑπὸ πολλοῦ πλήθους!

»Τί συμβαίνει, κύριοι, καὶ εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω; ἠρώτησα.

— Ἐρχόμεθα, δὸν Ζοῦστε, νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ συντάξετε μίαν ἀναφοράν, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπογράψωμεν ὅλοι καὶ θὰ δώσωμεν εἰς τὸ δικαστήριον.

— Καὶ τί ζητεῖτε;

— Νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ εἰς τὸ χωρίον μας θανατικὴ ποινή, εἰς τὴν ὁποίαν κατεδίκασαν πρὸ ὀλίγου τὸν δολοφόνον . . . Δὲν θέλομεν θανατικὰς ἐκτελέσεις ἡμεῖς εἰς τὸ χωρίον μας . . . Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀτιμία... Συντάξατε λοιπὸν τὴν ἀναφορὰν καὶ γράψατε ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ ὑποφέρουν οἱ ἀθῶοι διὰ τοὺς ἐνόχους. Ἂν ὅμως ἐκτελεσθῇ ἐδῶ, γράψατε ὅτι εἴμεθα ὅλοι ἀποφασισμένοι νὰ ἀφήσωμεν τὸ χωρίον μας.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῖος θ' ἀποκεφαλισθῇ; ἠρώτησα, τί ἔγκλημα ἐξετελέσθη;

— Ἀ! δὲν τὸ γνωρίζετε, δὲν εἴδατε ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐπέρασε ἀπ' ἐδῶ ἐκείνη ἡ δυστυχής;

— Ποία δυστυχής;

— Ἡ μητέρα του.

— Τίνος;

— Τοῦ Μάρκου Ρουΐζ.

— Ὦ! Θεέ μου! τί ἔπραξε λοιπόν;

— Αὐτὸς εἶνε ὁ ... δολοφόνος.

— Τίνος...

— Τῆς γυναικός του ... τῆς δυστυχισμένης Φωτεινῆς.

»Ἐρρίφθην ἀναίσθητος ἐπί τινος καθίσματος καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν μου. Δι' ἑνὸς βλέμματος ταχέως, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἰς μίαν στιγμὴν ἀγωνίας καὶ θλίψεως φαίνονται διαπερῶντα τὸ παρελθὸν μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, εἶδον τὰ δύω ἐκεῖνα πλάσματα, τὰς δύω δυστυχεῖς ἀδελφάς, γεννηθείσας μὲν μὲ τὴν αὐτὴν καλλονήν,καταδικασθείσας δὲ νὰ ὑπομείνωσι τὴν αὐτὴν ἀτυχίαν, καὶ τέλος ἀμφοτέρας θύματα τῶν ἀνθρώπων, οὓς ἠγάπησαν. Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὰς ἔβλεπα πάλιν μικρὰς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γραίας Ζουάνας,προσευχομένας ὡς τὰς εἶδον ἄλλοτε. Ὅτι τὰς ἔβλεπα δεκαοκταέτιδας ὡραίας, διδύμους εἰς τὸ κάλλος, ὡς ὑπῆρξαν ἔπειτα δίδυμοι εἰς τὴν δυστυχίαν ἀγαπώσας μέχρι λατρείας τοὺς δύω ἐκείνους ἄνδρας, οἵτινες ἐν τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ἔρωτός των κατέστησαν οἱ δήμιοί των.

»Εἰς τὸ βάθος τοῦ πίνακος αὐτοῦ ἔβλεπον τὴν ἀτυχῆ γραῖαν! Τὴν Ζουάναν, ἡ ὁποία εἶχε τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ — τὰ δύο ἐκεῖνα πλάσματα — ἐβύθιζεν ἤδη εἰς τὸν τάφον.

»Ἂν ἤμην ἐθνικὸς θὰ ἐπανεστάτουν κατὰ τοιαύτης τύχης· ἀλλ' ἤμην Χριστιανὸς καὶ ὤφειλον νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὰς ἀγνώστους ἀποφάσεις τῆς Θείας Προνοίας.

»Ὅτε καθησύχασα ὀλίγον ἠρώτησα λεπτομερείας τινὰς τῆς φρικώδους ἐκείνης ἱστορίας καὶ ἰδοὺ τί ἔμαθον.

»Ἡ ζηλοτυπία, ἥτις ὡς ὑποχθόνιον ἡφαίστειον κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν τοῦ Μάρκου Ρουΐζ, τὸν εἶχε καταστήσει ὄχι μόνον μισάνθρωπον καὶ σκληρόν, ἀλλὰ καὶ ὅλως διόλου ἀναίσθητον καὶ σχεδὸν παράφρονα. Ἀμφέβαλλε καὶ ἐδυσπίστει πρὸς πάντας, ὁ ἀτυχής! Ἡ ἀλήθεια δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ, διότι ἡ ζηλοτυπία ἐτύφλου τὴν ψυχήν του καὶ ἡ ἀσθένεια τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἦτο πλήρης δυνάμεως, θελήσεως καὶ ἐνεργείας, καὶ ἡ δύναμις, ἡ θέλησις αὐτὴ καὶ ἡ ἐνεργητικότης περισσότερον τὸν καθίστων δυστυχῆ.

»Εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του: «Δὲν θέλω νὰ πηγαίνῃς εἰς Λὸς Παλλάτσιος.

»Ἡ σύζυγός του ὕψωσε τοὺς ὤμους.

»Λοιπὸν θέλεις νὰ σὲ ἀφήσω ν' ἀποθάνῃς τῆς πείνης»; τὸν ἠρώτησε καὶ ἀνεχώρησε.

»Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ γείτονες εἶδον τὸν τυφλὸν ἀκονίζοντα μίαν μάχαιραν.

»Τὸ ἑσπέρας, ἐπιστρέψασα ἡ Φωτεινὴ ἐκ τῆς ἐργασίας της, ἀπεκοιμήθη Ὁ σύζυγός της ὅμως δὲν ἐκοιμᾶτο. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ Μάρκος ἔλαβε τὴν μάχαιραν, τὴν ὁποίαν εἶχε κρύψει ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ ἐπλησίασε τὴν σύζυγόν του διὰ νὰ ἴδῃ ἂν κοιμᾶται.

»Δὲν θὰ ὑπάγῃς πλέον εἰς Λὸς - Παλλάτσιος, τῆς εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ τῇ ἐνέπηξε εἰς τὰ στήθη τὴν φονικὴν μάχαιραν. Δὲν θὰ θαυμάσουν πλέον τὴν ὡραιότητά σου, προσέθηκε διασχίζων τὸ πρόσωπόν της ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

»Ἡ δυστυχὴς γυνὴ οὐδ' ἐκινήθη κἄν.

»Ὁ Μάρκος Ρουΐζ εἶχε ἰσχυρὰν τὴν χεῖρα καὶ τὸ κτύπημα ἦτο ἀσφαλές.

»Μετὰ τὸν φόνον ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης καὶ περιέμενεν.

»Ὅταν ἐξημέρωσε, τὰ παιδία ἐξύπνησαν καὶ ἔτρεξαν ἡμίγυμνα νὰ παίξωσιν εἰς τὴν θύραν. Οἱ γείτονες ὡμίλουν, ἔψαλλον ἢ ἐγέλων, ὁ Μάρκος Ρουΐζ εἶχε μείνει ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

»— Μικρά, τοῖς εἶπεν ἐρχομένη ἡ θεία Ζουάνα, σᾶς φέρω ἕνα πεπόνι μεγαλείτερον ἀπὸ σᾶς. Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ τὸ φάγετε. Ποῦ εἶνε ἡ μήτηρ σας;

»— Μέσα.

»— Πῶς, δὲν ἐξύπνησε ἀκόμη. Φωτεινή, πῶς ἀργεῖς τόσον.

»— Ποῦ εἶνε ἡ Φωτεινή, ἠρώτησεν ἡ γραῖα τὸν Μάρκον Ρουΐζ, ὅστις ἐκάθητο πάντοτε εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης.

»— Ἔσβυσε, ὅπως ἔσβυσε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀπήντησεν ὁ φονεύς.

»Ἡ γραῖα Ζουάνα ἐρρίφθη ἔντρομος εἰς τὴν κλίνην. Ὁποῖον θέαμα!

»— Θεέ μου, Θεέ μου, ἀνέκραξε, θὰ συγχωρήσῃς ποτὲ αὐτὸν τὸν Κάϊν;

»Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ἐξηκολούθησεν ὁ θεῖός μου, ὅτι δὲν ἠθέλησα, ἀλλ' οὔτε ἠδυνάμην νὰ κάμω τι διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ρουΐζ.

Ζ'

«Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν—ἐπανέλαβε τὴν ἐπαύριον ὁ θεῖός μου—ἡμέραν τινὰ εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκίαν μου τὸν κὺρ Ἀντα-μοῦχον[1].

»Ὁ γέρω Ἀντα-μοῦχος ἦτο χωρικὸς ἐξ Ἀρασένας, ἡλικίας ἑξήκοντα ἐτῶν, ὑψηλός, ρωμαλέος, εὔθυμος, καὶ ἐν γένει ἀρκούντως καλοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διῆγε, τῷ εἶχε δώσει τὸ ἐπώνυμον Ἀντα-μοῦχος, δι' οὗ ἦτο γνωστός· ἦτο ἡμιονηγὸς καὶ προμηθευτὴς τοῦ χωρίου· εἶχε καλὰς ἡμιόνους, αἵτινες τῷ ἐχορησίμευον νὰ φέρῃ εἰς Σεβίλλην χοιρομήρια καὶ ἀλάντας καὶ ἄλλα προϊόντα τοῦ ὄρους καὶ νὰ προμηθεύῃ διάφορα ἄλλα εἴδη εἰς τὰ παντοπωλεῖα τῆς Ἀρασένας. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μᾶς ἔφερε τὰς προμηθείας μας τὸν χειμῶνα, ἀλλάντας καὶ χαιρομήρια καὶ τὸ θέρος ἰχθῦς καὶ καρπούς.

»Δὲν ἐξεπλάγην λοιπὸν ὅτε τὸν εἶδον, ἀλλ' ὅ,τι μ' ἐξέπληξε ἦτο ὅτι τὴν φορὰν ταύτην συνωδεύετο ὁ γέρων ὑπὸ νεαρᾶς δεκαεπταέτιδος κόρης. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν τόσον λεπτὰ καὶ διακεκριμένα, τὸ δέρμα της τόσῳ δροσερὸν καὶ λευκόν, ὥστε θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς παιδίον, ἐὰν οἱ μελανοὶ ὀφθαλμοί της βαθεῖς καὶ ρεμβώδεις, δὲν ἐφανέρωνον τὴν γυναῖκα, τὴν Ἱσπανίδα γυναῖκα, ἥτις νομίζει ἑαυτὴν βασίλισσαν, ὄχι διότι εἶνε ὡραία, νεαρὰ καὶ εὐφυής, ἀλλὰ διότι εἶνε γυνή.

»Πῶς λοιπόν, τῷ εἶπον, γέρω Ἀντα-μοῦχο, αἱ ἡμίονοί σας σήμερον φέρουν φορτίον ἐλαφρότερον ἀπὸ τὰς προμηθείας σας, δροσερώτερον ἀπὸ τοὺς καρπούς σας καὶ λεπτότερον ἀπὸ τοὺς λεπτοτέρους ἰχθῦς σας.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, καὶ τὸ ὁποῖον μοὶ δίδει περισσοτέραν φροντίδα ἀπὸ ὅλας μου μαζὶ τὰς ἄλλας προμηθείας.

— Μάθετε λοιπόν, Δὸν Ζοῦστε, ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ εἶνε βαπτιστική μου· οἱ γονεῖς της εἶνε πλούσιοι κάτοικοι τῆς Ἀρασένας, καὶ δὲν ἔχουν ἄλλο τέκνον, ὥστε οὔτε αὐτοὶ γνωρίζουν νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Ὁ πατήρ της τὴν ἀγαπᾷ μέχρι τρέλλας· ἐτάχθη λοιπὸν ἡ μικρὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Οὐτρέραν, εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς θείας της, καὶ νὰ μείνῃ διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας τῆς Παρηγορήτριας, τὴν ἔφερα λοιπὸν ἐγώ· ἔμεινε δι' ἕνα μῆνα καὶ τώρα θὰ μάθετε τί συνέβη καὶ διὰ ποῖον λόγον ἐρχόμεθα εἰς ὑμᾶς, Δὸν Ζοῦστε, νὰ σᾶς ζητήσωμεν συμβουλήν.

»Καὶ μοὶ διηγήθη τὰ ἑξῆς.

»Ἡ Παστόρα, ἡ χωρική, ἢ τὸ ἄνθος τῆς Σιέρρας, ὡς ἐκαλεῖτο ἐν Οὐτρέρᾳ, εἶχεν ἔλθει νὰ ἴδῃ τὴν θείαν της. Τὸ ἑσπέρας ἐκάθησεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μετὰ τῶν ἐξαδέλφων της καὶ ἄλλων παρθένων τοῦ χωρίου. Πολλοὶ νέοι διήρχοντο πρὸ τῆς θύρας φέροντες τὰ καλλίτερά των φορέματα, καὶ μὲ τὸ ζωηρὸν καὶ ταχὺ βλέμμα τῶν νέων τῆς Ἀνδαλουσίας παρετήρουν τὴν νεαρὰν χωρικήν, ἀλλ' ἐκείνη ἀπέστρεφε τὸ ὡραῖόν της πρόσωπον μετὰ περισσοτέρας περιφρονήσεως ἢ μετριοφροσύνης.

— Ἀλήθεια, εἶπε μία τῶν ἐξαδέλφων της. Ἡ Παστόρα περιφρονεῖ ὅλους. Εἰπέ μοι, Παστόρα, μήπως εἰς τὸ ἰδικόν σας χωρίον, εἰς τὴν Ὀρασίναν, οἱ νέοι εἶνε Σεραφείμ;

— Οὔτε τοὺς εἶδον κἄν, ἀπήντησεν ἡ Παστόρα.

— Μήπως θὰ γείνῃς καλογραῖα;

— Ἢ μήπως ἀγαπᾷς κανένα ἰνφάντην τῆς Ἱσπανίας; ἠρώτησεν ἄλλη.

— Ἀπατᾶσθε, προσέθηκεν ἡ νεωτέρα ἐκ τῶν τριῶν ἐξαδέλφων. Ἡ Παστόρα μόνον ἕνα βλέπει...

— Τί λέγεις; διέκοψεν ἡ νεᾶνις ἐρυθριῶσα. Ποῖος εἶνε αὐτός, τὸν ὁποῖον βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου; διότι ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ποῖος εἶνε; ποῖος εἶνε; εἰπέ μας τον . . . ἐφώνησαν ὅλαι ὁμοῦ αἱ νεάνιδες.

— Εἶνε νέος τις, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν μόνον μίαν φορὰν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν εἶδε τὴν Παστόραν.

[Ἕπεται συνέχεια]. Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Διήγημα

— Δὲν φοβοῦμαι, σᾶς λέγω.

— Αἴ, Στέφανε, αὐτὸ τὸ εἶπαν καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ ὅμως ἐφοβήθησαν.

— Δὲν ἠξεύρω τί εἶπαν ἢ τί ἔκαμαν ἄλλοι· ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι.

—Στοιχηματίζομεν! ἐπρόσθεσεν ὁ τρίτος τῶν ἐν τῷ ἑστιατηρίῳ τεσσάρων παρακαθημένων φίλων.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ ἀτρόμητος τεταρτοετὴς τῆς νομικῆς.

— Ἕνα δεῖπνον καὶ διὰ τοὺς τέσσαρας, ἀπήντησεν ὁ Στέφανος.

— Δέχομαι, ἐπρόσθεσεν ὁ μέλλων δικηγόρος.

Καὶ ἐγερθεὶς ἔτεινεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς τρεῖς συμφοιτητάς του, οἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡτοιμάζοντο νὰ δώσωσιν ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς ἰατρικῆς σχολῆς.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι;

— Ἔχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλομεν, εἶπεν ὁ Στέφανος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνεργήσωμεν ἀπαιτεῖται καιρός.

— Ἀρκοῦσιν ἓξ μῆνες; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ νεαρὸς τῆς νομικῆς φοιτητής.

— Μάλιστα, ἀπήντησαν ὁμοφώνως οἱ νεαροὶ Ἀσκληπιάδαι.

Καὶ τὰ κύπελα ἐπληρώθησαν οἴνου καὶ συνεκρούσθησαν ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ ἐκενώθησαν ἐν μέσῳ γελώτων καὶ καγχασμῶν.

*
* *

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης καὶ ὁ γενναῖος φοιτητὴς ἐλησμόνησε τὸ στοίχημα, ἀλλ' οἱ φίλοι του, οἵτινες εἶχον πεποίθησιν εἰς τὴν δειλίαν αὐτοῦ καὶ ἐγαργαλίζοντο ὑπὸ τοῦ κέρδους τοῦ δείπνου, ὄχι μόνον δὲν τὸ ἐλησμόνησαν, ἀλλ' ἐκαραδόκουν τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ παίξωσι τὸ μέρος των.

Καὶ ἡ στιγμὴ ἔφθασεν ἤδη.

Συνεσκέφθησαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκφοβίσεως, καθυπέβαλον διάφορα σατανικὰ ἀληθῶς σχέδια, ἐξ ὧν ἄλλα μὲν συνεζήτησαν, ἄλλα δὲ ἀπέρριψαν, ἐλλείψει μέσων.

Τέλος, μετὰ πολύωρον σύσκεψιν, παρεδέχθησαν τὸ σχέδιον τοῦ εὐφυοῦς Στεφάνου καὶ διενεμήθησαν τὰ μέρη, ἅτινα ἕκαστος ὤφειλε νὰ παίξῃ, τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, διότι ἅπαντες ἔμενον ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ καὶ εἰς τέσσαρα κατὰ σειρὰν μικρὰ δωμάτια, κείμενα ἐν τῷ εὐρεῖ διαδρόμῳ τοῦ δευτέρου ὀρόφου.

— Ἀφοῦ τὰ προετοιμάσω ὅλα εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶπεν ὁ Στέφανος, θὰ κλείσω τὴν θύραν μὲ τὸ κλειδὶ καὶ θὰ προσποιηθῶ ὅτι κοιμῶμαι.

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον θὰ κάμωμεν ὅταν θὰ περνᾷ; ἠρώτησαν οἱ ἕτεροι δύο.

— Βεβαίως.

— Ἀλλ' ἂν κατὰ τὸ σύνηθες, κτυπήσῃ τὰς θύρας μας;

— Θὰ προσποιεῖσθε πάντοτε ὅτι κοιμᾶσθε, ἐκτὸς ἂν ἀκούσητε καμμίαν φωνὴν καὶ τότε βεβαίως, κατὰ καθῆκον, ὀφείλετε νὰ τρέξετε.

— Ἀπαιτεῖται προσοχή, ἐπρόσθεσεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, διότι πολλοὶ ἔπαθον ἐκ φόβου.

— Ὦ μὴ φοβεῖσαι! εἶπε γελῶν ὁ Στέφανος, τὰ δωμάτιά μας εἶνε τόσον πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του, ὥστε ἀμέσως τρέχομεν . . .

— Λοιπὸν ἀπόψε.

— Βεβαιότατα, ὅλα εἶνε ἕτοιμα σᾶς λέγω, ὅλα.

*
* *

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, οἱ τρεῖς φίλοι, οἱ ἐν τοῖς δωματίοις των περιμένοντες ἄγρυπνοι, ἤκουσαν τὰ βήματα τοῦ νεαροῦ νομικοῦ ἀντηχοῦντα ἐν τῷ διαδρόμῳ. Διῆλθε τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου δωματίου τῶν φίλων του, χωρίς, κατὰ τὸ σύνηθες, νὰ κτυπήσῃ ἔξωθεν τὰς θύρας των, διὰ τῆς συ-

1. Ἀντα-μοῦχος, ὅστις περιπατεῖ ἐπὶ πολύ.

νήθους δὲ χαριτολογίας του νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ, ἂν ἔκαμαν τὴν προσευχήν των πρὶν κατακλιθοῦν ἢ ἂν κοιμῶνται. Ἦτο ἐκτάκτως δύσθυμος τὴν νύκτα ἐκείνην.

Οἱ φίλοι ἐναγωνίως περιέμενον, αἴφνης ἠκούσθησαν οἱ τριγμοὶ τῆς κλειδός, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἔκλεισε ταυτοχρόνως.

Νεκρικὴ σιγὴ ἐβασίλευεν ἐν τῷ δευτέρῳ ὀρόφῳ τοῦ ξενοδοχείου.

Παρῆλθε τέταρτον τῆς ὥρας καὶ πλέον καὶ οἱ φίλοι δὲν ἤκουον ἄλλο τι ἢ τοὺς βηματισμούς του ἐν τῷ δωματίῳ, ρυθμικοὺς καὶ κανονικούς. Οὐδεμία φωνή, οὐδεμία κραυγὴ ἢ ταραχὴ προδίδουσα φόβον!

Μικρὰ κανδήλα, ἀσθενέστατον χύνουσα φῶς, ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὸν εὐρὺν διάδρομον.

Οἱ φίλοι ἤνοιξαν τὰς θύρας τῶν δωματίων των καὶ ἐξῆλθον σιγὰ σιγὰ ἐν τῷ διαδρόμῳ. Συγκεντρωθέντες εἰς ἓν σημεῖον καὶ ὀλίγον μακρὰν τῆς θύρας τοῦ δωματίου, τοῦ ὑπὸ δοκιμασίαν φίλου των, συνενοοῦντο διὰ νευμάτων, ὅτε αἴφνης ἤκουσαν ἀσθενεστάτην κραυγήν, ἔκπληξιν μᾶλλον ἢ φόβον προδίδουσαν.

Οὐδὲν πλέον...

— Ἐχάσαμεν, ἐψιθύρισεν εἷς ἐξ αὐτῶν.

— Περίεργον! ἐπρόσθεσεν ἕτερος, τόσον γενναῖον δὲν τὸν ἤλπιζα ...

— Σιωπή! ἐψιθύρισεν ὁ τρίτος, ἀκούω γέλωτας ἐν τῷ δωματίῳ.

Καὶ τῷ ὄντι, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλαφροὶ κρότοι καὶ εἰρωνικοὶ γέλωτες ἀντιτήχουν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τοῦ φίλου των.

— Ἐχάσαμεν! ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος.

— Βεβαιότατα, ἀπήντησαν οἱ ἕτεροι δύο.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀκολουθοῦντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον εἰσῆλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Στεφάνου.

* * *

Μετὰ μίαν ὥραν ἀκριβῶς ἀπὸ τ σκηνῆς ταύτης, οἱ τρεῖς φίλοι, ὁ εἷς κ τόπιν τοῦ ἄλλου, ὡς ἠττημένοι εἰσ χοντο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου των.

Τὸν εὗρον ἐπὶ τῆς κλίνης του καθήμ νον, ἄνευ περιστηθίου καὶ ἐπενδύτου, πο ζοντα μὲ τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀνθρωπίνου σκ λετοῦ, τὸν ὁποῖον τῷ εἶχον θέσει ὑπὸ - ἐφάπλωμα τῆς κλίνης του, ὅπως τὸν ἐ φοβίσωσιν.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτῶν ὁ νεαρὸς νομικ ἠγέρθη, κρατῶν τὸ κρανίον τοῦ σκελετ καὶ μὲ βλέμμα βλοσυρὸν τοὺς ἠτένισε γ λῶν καὶ κλαίων ταὐτοχρόνως.

Ἦτο παράφρων!! ...

Τὸ στοίχημα ἐπληρώθη, ἀλλὰ πο ἀκριβά.

Ἐν Ζακύνθῳ.

Δ. Ηλιακοπουλος

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΚΟΡΙΝΝΗΣ,,

10 — ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ — 10

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΡΙΚΑΚΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

Τὸ ἐν τῷ παλαιῷ ἡμῶν Γραφείῳ ὑπάρχον Βιβλιοπωλεῖον ἤδη ἐβελτιώθη, ἐπλουτίσθη καὶ ἐσυστηματοποιήθη ἐν ἰδίῳ τμήματι, παραπλεύρως τῷ νέῳ ἡμῶν Γραφείῳ καὶ Τυπογραφείῳ. Ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται ὅλα τῶν Ἀθηνῶν τὰ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ καὶ πάντες οἱ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ, ποικιλωτάτης ὕλης καὶ διαφόρων τιμῶν ἀπὸ **55** λεπτῶν μέχρι δρ. **5**, ἐλεύθεροι ταχυδρ. τελῶν. Τὰ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ὅλα, μέχρις ΑΤΛΑΝΤΩΝ καὶ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΩΝ. Ἔπειτα ΤΕΡΠΝΑ ἐκ τῆς νεωτέρας μας φιλολογίας ἢ μεταπεφρασμένα ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ, ΔΡΑΜΑΤΑ, ΚΩΜΩΔΙΑΙ, ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ, συλλογὴ πλουσιωτάτη, ἧς δημοσιεύονται ἑκάστοτε ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν κατάλογοι καὶ τιμολόγια. Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν πωλεῖται ἐπίσης τὸ φύλλον τῶν «Ἐκλεκτῶν», ὡς καὶ παρελθόντα φύλλα καὶ τόμοι ἄδετοι καὶ δεδεμένοι. Πρὸ πάντων οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομηταὶ ἡμῶν καὶ ἀνταποκριταὶ δύνανται νὰ εὕρωσι πᾶσαν εὐκολίαν, διότι ἀποστέλλομεν αὐτοῖς ἀσφαλῶς καὶ ταχέως καὶ εἰς τιμὴν συμφέρουσαν πᾶν βιβλίον κατὰ παραγγελίαν, συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν ὑπάρχει καὶ πλῆρες

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

πλουσιώτατον εἰς εἴδη, εἰς ποιότητας καὶ εἰς φιλοκαλίαν, ἔνθα εὑρίσκονται εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως προσιτάς, πάντα τὰ χρειώδη Γραφείου, καὶ ἐν γένει γραφικὴ ὕλη, ἀπὸ τῆς ἀρίστης μελάνης μέχρι τῶν εἰδῶν ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί μας ἐγένοντο ἤδη προθύμως τακτικοὶ πελάται τοῦ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ.

Λοιπόν: Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἂς ἐπισκεφθῶσι τὸ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.*